

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.108/2018/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év szeptember hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év december hó 15. napján kelt 6.B.1525/2014/109. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott helyesen 2013. február 26. napjáig őrizetben, 2013. március 27. napjáig előzetes letartóztatásban, majd 2013. március 28. napjától házi őrizetben volt.

A B.J.I/1120/2016. szám alatt kezelt 13. tétel alatti, egy pár vérrel szennyezett kesztyű megsemmisítését rendeli el.

A büntetőeljárás során felmerült 1 094 614 Ft, azaz egymilliókilencvennégyezer-hatszáztizennégy forint büntügyi költségből, további 107 950 Ft, egyszázhétezer-kilencszázötven forint az állam terhén marad.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2017. december 15. napján kelt 6.B.1525/2014/109. számú ítéletével bűnösnek mondta ki a vádlottat testi sértés bűntettében (Btk. 164. § (1) bekezdés (8) bekezdés I. fordulat), melyért 2 év szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. A szabadságvesztés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának utólagos elrendelése esetén a vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, kötelezte továbbá a vádlottat az eljárás során felmerült büntügyi költség egy részének megfizetésére.

Az ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére rótt bűncselekmény eltérő jogi minősítése - aljas indokból elkövetett emberölés bűntette kísérletének megállapítása - és lényegesen hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, a határozatot a vádlott és védője tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.223/2018/1. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - a vádlott terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság az ügy tárgyalása során a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta, a tényállást döntő részében felderítette. A megállapított tényállás azonban a Btk. 10. § (4) bekezdés b) pontjában írt büntethetőséget megszüntető ok szempontjából lényeges adatok és körülmények vonatkozásában hiányos és iratellenes megállapításokat tartalmaz (Be. 351. § (2) bek. b) és c) pont). Véleménye szerint a tényállás hiányossága és iratellenessége az iratok alapján orvosolható. Így a nyomozati iratok közt elfekvő rendőri jelentés alapján a tényállás 4. oldal második bekezdését indítványozta kiegészíteni azzal, hogy a sértett házának bejárati ajtaja (egyetlen emeleti erkélyajtó kivételével) és a többi nyílászárói is vasráccsal voltak felszerelve és zárt állapotban voltak. Szükségesnek tartotta kiegészíteni a tényállást a rendőrfőnök és a tűzoltók kiérkezésének, továbbá a sértettnek a Péterffy Sándor Utcai Kórházba történő befogadásának időpontjával és azzal, hogy a tűzoltók létrával jutottak fel az emeleti rács nélküli erkélyajtóhoz, azt kifeszítették, majd bentről kinyitották a sértett közelében található ablakot azon a mentősök bemásztak és megkezdték a sértett ellátását. A sértettet a házból csak azt követően tudták kihozni és kórházba szállítani, hogy a tűzoltók leszerelték a földszinti erkély vasrácsát. Mindezek alapján iratellenesnek találta azt az ítéleti megállapítást, hogy a mentőegység dolgozói "körülbelül negyed órával később tudtak bejutni" a lakásba.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a cselekmény minősítése során tévesen alkalmazta az önkéntes eredményelhárítás büntethetőséget megszüntető okot. Az állandó bírói gyakorlatra utalva fejtette ki, hogy a sértett életben maradási esélyének a megteremtése érdekében a vádlott céltudatos közreműködést és tevékeny fellépést nem fejtett ki, az elkövetéstől a kórházba történő befogadásig eltelt 2 órából véleménye szerint másfél óra a vádlott tudatos késleltető magatartásának tulajdonítható, mindez nem teszi lehetővé a Btk.10.§ (4) bekezdés b) pontjában írt büntethetőséget megszüntető ok alkalmazását.

A vádlott emberi élet kioltására alkalmas eszközzel több ízben, nagy erővel sújtott a sértett koponyájára ezzel életveszélyes sérüléseket okozott, amelyek szakszerű orvosi beavatkozás nélkül a sértett halálát okozták volna. Cselekményét a bosszú motiválta, mindezek alapján az elsőfokú ítélet minősítésével szemben a vádlott cselekménye a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontjának első fordulata szerint minősülő aljas indokból elkövetett emberölés büntette kísérletének megállapítására alkalmas.

A szorgalmazott súlyosabb minősítés mellett a kiszabott szabadságvesztés tartama törvénysértően enyhe, annak lényeges súlyosítása indokolt. A vádlott továbbá a közügyek gyakorlására méltatlan, azoktól a Btk. 61.§ (1) bekezdés alapján kell eltiltani.

Észelve azt is, hogy a törvényszék nem megfelelően rögzítette a vádlottal szembeni kényszerintézkedések adatait indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlott által elkövetett bűncselekményt emberölés büntettének kísérleteként (Btk. 160.§ (1) és (2) bekezdés c) pont I. fordulat) minősítse, a kiszabott szabadságvesztést lényeges tartamban súlyosítsa, a felfüggesztett rendelkezést mellőzze, a vádlottat a közügyek gyakorlásától tiltsa el (Btk. 61.§ (1) bekezdés), továbbá a házi őrizet kezdő időpontját helyesbítse, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A vádlott védője a nyilvános ülésen írásbeli beadványával egyezően az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Megítélése szerint a törvényszék a büntetőeljárás szabályok maradéktalan betartásával részletekbe menő bizonyítási eljárást folytatott le, a tényállás - szemben az ügyészség álláspontjával - iratellenes megállapításokat nem tartalmaz. Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállás alapján a vádlott cselekvőségét helyesen minősítette, a kiszabott szankció törvényes, a törvényszék kellőképpen megindokolta a büntetés kiszabása során értékelt körülményeket. Hangsúlyozta, hogy védenca az eljárás során részletes, tényfeltáró jellegű, a testi sértés büntettének vonatkozásában beismerő vallomást tett, szavahihetőségét a szakértők és a

poligráfos vizsgálat is alátámasztották. Nyomatékos enyhítő körülményként hivatkozott a vádlott büntetlen előéletére, rendezett egzisztenciális körülményeire és kedvezőtlen egészségügyi állapotára. A védő kifogásolta, hogy az ügyészség csupán a bírósági szakasz legvégén módosította a vádat a minősített emberölés kísérletével annak ellenére, hogy az írásban benyújtott vádhoz képest a bíróság előtti bizonyítási eljárásban újdonság nem merült fel.

A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 2018. július 1. napján történt hatálybalépésére figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Be. 868. § (1) bekezdése alapján a Be. rendelkezései szerint járt el, és a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés értelmében a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályokat betartotta. Az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt, ilyenre az eljárás egyetlen résztvevője sem hivatkozott. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. A vád tárgyává tett cselekmény szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta és ítéletében azokat részletesen, irathűen megjelölte, majd a Be. 167.§ (4) bekezdésében írtak szem előtt tartásával egyenként és összességükben is értékelte.

Az elsőfokú bíróság részletesen kihallgatta a vádlottat, a sértettet, tanúként a sértett albérlőit, a sértett szomszédját, a vádlott édesapját, a vádlott élettársát, a postai kézbesítőt, a vádlott ismerőseit, a sértett lányát, továbbá a helyszíni szemlebizottság vezetőjét. A tanúk vallomásának felolvasására a Be. 527.§ (1) bekezdés a) pontjára alapítottnan törvényesen került sor.

A törvényszék meghallgatta az igazságügyi szakértőket, illetve kiegészítő orvos szakértői vélemény beszerzését is elrendelte.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást hiányosságai és iratellenes megállapítása miatt a Be. 592.§ (2) bekezdés a) és c) pontjára figyelemmel részben megalapozatlannak találta, ezért a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

Az első fokú ítélet 4. oldal második mondatát kiegészíti azzal, hogy a bérlőkkel együtt a vádlott is odament a sértett lakóházának ajtajához (tanú2. tanú vallomása nyomozati iratok 743.oldal)

Az ítélet 4. oldal 2. bekezdését azzal egészíti ki, hogy tanú1. a mentőszolgálatot értesítve azt is közölte, hogy az ajtó zárva van (OMSZ bejelentés hanganyaga nyom.ir. 361/1.oldal)

Az ítélet 4. oldal második bekezdés második tagmondatát mellőzi.

Az ítélet 4. oldal második bekezdését kiegészíti azzal, hogy:

A sértett háza bejárati ajtaját és a mellette lévő nagyméretű ablakot védő vasrács nyitott állapotban volt (tanú2. vallomása nyom.ir. 719. oldal, tanú1. vallomása nyom.ir. 743. oldal).

A sértett háza előtt tartózkodó, az Országos Mentőszolgálat tagjai által értesített rendőrök 15 óra 00 perckor jelentek meg az ingatlanon, majd az ügyeleten keresztül tűzoltót kértek a helyszínre. A tűzoltók létrával feljutottak az emeleti, rács nélküli erkélyajtóhoz, azt kifeszítették, majd bentről kinyitották a sértett bejárati ajtaja mellett a földtől 90 cm magasságban található nagyméretű ablakot, azon a mentősök bemásztak és megkezdték a sértett ellátását. (rendőri jelentés nyom. ir. 77. oldal).

A bejárati ajtón annak nyitását nem gátló, csupán az üveget védő díszrács volt, míg a mellette lévő nagy méretű üveglakon - melyen a mentősök bemásztak, nem volt semmiféle védőeszköz. (helyszíni szemle felvételek) A mentőautó a sértettel a helyszínről 15.50-kor indult, kórházi

felvételre 16 óra 40 perckor került sor. (OMSZ mentési adatlap nyomozati iratok 357. oldal).

A tényállás több elemét érintő kiegészítés és helyesbítés azért vált szükségessé, mert az elsőfokú bíróság az ügy ténybeli és jogi megítélése szempontjából jelentőséggel bíró több körülményt nem, illetve iratellenes módon rögzített.

Így nem rögzítette pontosan a sértett háza nyílászáróinak állapotát és felszereltségét, a helyszínen intézkedő rendőrök, illetve az általuk hívott tűzoltók érkezését és tevékenységét és iratellenesen állapította meg, hogy a mentőszolgálat tagjai az ingatlanba "körülbelül negyed órával később tudtak bejutni".

A bünygyi nyilvántartás adatai alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú fokú ítéletet kiegészíti továbbá azzal is, hogy a vádlottal szemben a 2017. október 18-án ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége miatt a Budapesti IV.- XV. kerületi ügyészség vádat emelt.

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállás már mindenben megfelel az iratok tartalmának, megalapozott, így a Be. 593.§ (3) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat körültekintően, részletesen, egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte és meggyőzően adott számot arról is, hogy mely bizonyítékokat milyen körben és miért fogadott el, illetve melyeket és miért vetett el.

Az elsőfokú bíróság különös gondossággal vizsgálta a sértett szavahihetőségét, azt, hogy az általa előadottakat más bizonyíték alátámasztja-e. Helyes álláspontra helyezkedett, amikor a cselekmény előzményeit, a vádlott és a sértett kapcsolatát illetően a sértett ellentmondásos nyilatkozatával szemben a vádlott pénzkövetelésére vonatkozó vallomását fogadta el, melyet a tanúk által elmondottak, valamint a sértett "nyilvántartó füzetének" adatai is alátámasztottak.

A törvényszék helytálló következtetéssel jutott arra, hogy kétséget kizáró módon bizonyított, a vádbeli cselekmény a vádlott általi elkövetése, erre nézve a vádlott egyébiránt beismerő vallomást is tett. Az eljárás során orvosszakértő véleményezte az elkövetés eszközét, a sérülések keletkezésének okát, azok tényleges és lehetséges következményeit, egyértelmű megállapítást téve az életveszélyes állapotra. A szakértői vélemény az elkövetés eszközét, illetve a bántalmazás lefolyását illetően megerősítette a vádlott e körben tett nyilatkozatát.

Az elsőfokú bíróság a vádlott a cselekményt követően tanúsított magatartását helytállóan, a vádlotti és azt egyes részleteit illetően megerősítő tanú2. és tanú1. vallomása, valamint a helyszíni szemle adatai alapján állapította meg.

A megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és helytállóan foglalt állást a tekintetben is, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi, a törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó, az elbíráláskor hatályos büntető törvényben foglalt kedvezőbb rendelkezések a Btk. 2.§ (2) bekezdése alapján a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény alkalmazását indokolják.

A vádlott terhére megállapítható bűncselekmény jogi minősítése is törvényes. A törvényszék nem tévedett, amikor a vádlottnak a bűncselekmény elkövetése után tanúsított magatartását önkéntes eredményelhárításnak tekintette. Helyesen utalt általában az önkéntes eredményelhárítás törvényi előfeltételeire, az annak megállapítását megalapozó főbb ismérvekre, továbbá az elkövetés valamennyi konkrét körülményének és az azt követő eseményeknek az értékelését is helytállóan

végezte el.

Az elsőfokú bíróság azért látta alkalmazhatónak Btk. 10.§ (4) bekezdés b./ pontját a vádlott javára, mert az általa megvalósított élet elleni támadás eredményét önkéntesen hátrította el.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott a bűncselekmény befejezése után átment a sértett körbekerített ingatlanján lévő melléképületben tartózkodó bérlőkhöz, akiknek elmondta, hogy a sértett rosszul van, visszament a bérlőkkel a bejárati ajtóhoz, ahol hallották a sértett nyögését, majd a helyszínt csak azt követően hagyta el, miután hallotta, hogy a tanú2. intézkedik a mentők értesítése iránt. A kiegészített és irányadó tényállás szerint a vádlott a hengerzárral ellátott bejárati ajtót kulcsra zárta, azonban az ajtót és a mellette lévő nagyméretű ablakot védő, azok előtt mintegy egy méterre elhelyezkedő rácszat nyitva volt.

Ezekből a tényekből nem vonható arra nézve következtetés, hogy a vádlott tudata átfogta volna, miszerint a bejárati ajtó bezárásával a mentés elég komoly akadályt gördít.

Az ügyészi állásponttal szemben nem róható a terhére az eredményelhárítás szándékos, az elkövetéstől számított mintegy másfél órányi késleltetése sem.

A mentőszolgálat tagjai 16 óra 35 perckor úgy érkeztek a helyszínre, hogy a bejelentő előzetesen értesítette őket a bejárati ajtók zárt állapotáról, az általuk értesített rendőrök 15 órakor a tűzoltók 15 óra 05 perckor érkeztek a helyszínre. A sértett közelében lévő nagyméretű nem védett üvegablakot, a bejárati ajtót ugyanúgy lehetett volna kifeszíteni, mint az emeleten lévő. Az, hogy a helyszínen lévő a mentőszolgálat, a rendőrség, illetve a tűzoltóság tagjai a mentésről hogyan döntöttek, az ingatlanba bejutás milyen módját választották, a vádlott terhére nem róható.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan vont következtetést arra, hogy a vádlott belső meggyőződésből, a sértett életének megmentése céljából ment a bérlőkhöz és hívatott segítséget. A vádlott magatartása kétségtől megkérdőjelezhető volt a sértett életben maradása tekintetében, a sértett bántalmazásával elindított okfolyamatot, amely egyébként szükségszerűen a sértett halálához vezetett volna, döntő mértékben az időközben megváltozott szándéka és nem a véletlen szakította meg.

Miután a vádlott önkéntes elhárító tevékenysége folytán maradt el a sértett halálának a bekövetkezése, ezért a törvényszék a maradék cselekményt a Btk.10. § (5) alkalmazásával helyesen minősítette a Btk. 164.§ (1) bekezdés (8) bekezdés első fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntettének emberölés büntettének kísérlete helyett.

Az elsőfokú bíróság e körben kifejtett álláspontjával mindenben egyetértve a másodfokú bíróság alaptalanak tartotta az ügyészi minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezést.

A minősítést illetően egyebekben a védő kifogásolta, hogy az ügyészség csupán a bírósági szakasz legvégén módosította a vádat aljas indokból elkövetett emberölés büntettének kísérletére.

2014. október 9-én benyújtott vádirat tényállása tartalmazza, hogy a vádlott "szembesülve tettével, felmérve annak halálos eredményét, a sértett életének megmentése érdekében" ment a bérlőkhöz. A minősítés - az elsőfokú ítélettel egyezően - a Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntette.

Az elsőfokú eljárás során, több tárgyalási napot követően az eljáró ügyész 2016. március 21-én a vádirati tényállás változatlanul hagyása mellett a bűncselekmény minősítését a Btk. 160.§ (1) bekezdése szerinti emberölés büntettének kísérletére módosította.

Utóbb, 2017. január 21. napján ugyancsak a tényállás változatlanul hagyása mellett az eljáró ügyész a minősítést a Btk. 160.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés c) pontja szerinti aljas indokból elkövetett emberölés büntettének kísérletére módosította.

A 2017. évi december 31. napján tartott perbeszédében az ügyész a tényállást kiegészítette az elkövetés eszközének megjelölésével, valamint azzal, hogy a vádlott az ajtót bezárta és a kulcsot

ismeretlen helyre eldobta és azzal is, hogy a vádlott a kerékpárjával együtt tanúl. engedte ki a zárt kapun. Emellett feltüntette a sértett sérüléseinek maradandó fogyatékoságot, illetve súlyos egészségromlást eredményező következményeit (108.tjk. 3-4.ooldal). Mindezek szerint - arra is tekintettel, hogy a tényállás változatlanul hagyása mellett az ügyészség a vádirati minősítéshez képest két alkalommal is súlyosabb minősítés megállapítását kérte - alapos a védőnek az ügyészség indokolatlan késedelmére való hivatkozása, mindemellett az ügyészi vád mindvégig rögzíti tényszerűen az önkéntes eredményelhárítást.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében valamennyi, a büntetést enyhítő és súlyosító bűnösségi körülményt feltárt és értékelt, a szabadságvesztés büntetést a cselekmény tárgyi súlyához, a vádlott bűnössége fokához igazodóan szabta ki. Nem tévedett akkor sem, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetésének végrehajtására lehetőség van, azt a vádlott kedvező személyi körülményei kellően megalapozzák.

A letartóztatásban és a házi őrizetben töltött idő beszámításával kapcsolatos ítéleti rendelkezések a vonatkozó büntető anyagi és eljárásjogi szabályoknak megfelelnek, az ítélet tábla az iratok alapján csupán az őrizet, házi őrizet és előzetes letartóztatás pontos időpontját kijavította.

Az elsőfokú bíróság a bűnjelek tekintetében alapvetően törvényesen határozott, tévedett azonban, amikor a vádlottaknak rendelte kiadni a 13. tétel alatti munkáskesztyűt. A vádlott az eljárás során többször hangoztatta, hogy a kesztyű nem az övé (55. tjk. 3. oldal, 73. tjk. 5. oldal), így az részére nem kiadható. Az értékkel nem bíró szennyezett bűnjel megsemmisítéséről a másodfokú bíróság a Be. 320 §(2) bekezdése alapján határozott.

A bűnügyi költséget illetően a törvényszék a vádlottat kötelezte a költségjegyzék 3-as és 4-es tétele alatt bevezetett a Kft. részére járó „szakértői munkadíj költségtérítése” megnevezésű, összesen 107.950 Ft bűnügyi költség megfizetésére is. A nyomozó hatóság nyomozati iratok 9-es oldalán elfekvő határozatában döntött a nevezett kft. részére szaktanácsadói díj megállapításáról 80.010 Ft értékben, míg 22.940 Ft-ot a Kft. részéről bevont zárszakértő díjaként határozott meg (nyom.ir. 11.ooldal).

A helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv 101. oldala szerint a szemlebizottság a zárszakértő (Kft.) segítségével a sértett lakása a bejárat ajtajának zárbetétjét eltávolította és kicserélte, továbbá a telken álló gépkocsit roncsolásmentesen kinyitotta, majd a járművet önerőből elvihetett tette, emellett az ingatlant övező kerítés nagykaput lezáró lakatát lecserélték.

Az igazságügyi szakértőkről szóló 2016. évi XXIX. törvény szerint sem a Kft. sem a zárszakértő nem szakértő, utóbbi által végzett zárnyitás, zárcsere nem igazságügyi szakértői tevékenység, az általuk felszámított díj összegének indokoltsága a nyomozó hatóság határozatával ellentétben a 3/1986. (II. 21.) IM. Rendelet 1. § (9) bekezdése szerint nem állapítható meg.

Miután a költségjegyzékbe bevezetett 107.950 Ft szükségessége és indokoltsága a fentiek alapján nem állapítható meg, a másodfokú bíróság az első fokú ítélet rendelkezését megváltoztatva, a Be. 574.§ (3) bekezdésére figyelemmel határozott arról, hogy a költség az állam terhére marad.

A fent írtakra figyelemmel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be. 606.§ (1) bekezdése és (2) bekezdés alapján megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be. 605. §-a alapján helybenhagyta.

Budapest, 2018. év szeptember hó 6. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Kósa Zsuzsanna sk.
előadó bíró

Radnainé dr. Solymosi Viktória sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 6.B.1525/2014/109. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.108/2018/9. számú ítéletében írt változtatásokkal 2018. év szeptember hó 6. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés büntetés kivételével végrehajtható!

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő